

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده: جان بلامی فاستر
برگردان از: نیکو پورورزان
۰۷ جولای ۲۰۱۷

کاخ سفید در اشغال نئوفاشیسم

۱

یادداشت مترجم

مقاله زیر در شماره یازده، دوره ۶۸ ماهنامه ماننتلی ر یویو با عنوان Neofascism in the White House به قلم جان بلامی فاستر (John Bellamy Foster) منتشر شد. در این مقاله، نویسنده تحلیل بسیار روشنی از جایگاه طبقاتی ترمپ و وابستگان را ارائه داده و مواضع سیاسی و ایدئولوژیک این گروه را به طور مستند ارزیابی می کند. بی تردید این مقاله و نظایر آن در شناخت و ارزیابی سیاستهای روز امپریالیسم امریکا کمک شایانی می کند. به علاوه، یادداشت سردبیران را که در همان شماره نشریه به مسایل انتخابات اخیر امریکا اختصاص داده شده بود بسیار مناسب دیده و به عنوان سرسخن مقاله ترجمه کرده ام.

زیرنویسهای اصلی را تا جایی که مفید دانستم ترجمه کرده، و در غیر این صورت به همان شکل آورده ام. در ضمن بخش های مختلف مقاله را به جای به دنبال هم قرار دادن به صورت فصلهای جداگانه قرار داده ام که به همین خاطر در هر فصل، زیرنویسها از شماره یک شروع می شود. تمامی زیرنویسهای مربوط به افراد و امکان از سوی من به نوشته افزوده شده است. در موارد دیگر، هر جا که زیرنویسی از سوی من اضافه شده باشد آن را با (م) مشخص نموده ام.

سر سخن :

در باره حمایت کارگران سفید پوست و اعضای اتحادیه های کارگری از دونالد ترمپ 1 سخن بسیار گفته شده است. اگرچه کسانی مانند کیم مودی (2) در مقاله اش با عنوان "چه کسانی ترمپ را به کاخ سفید فرستادند؟" 3 و دیگران نشان داده اند که در مورد حمایت کارگران از ترمپ اغراق شده است، اما در مورد واقعیت این امر تردیدی نیست.

به عنوان نمونه، رأی ناحیه پنسیلوانیا، که زمانی منطقه وسیعاً کارگری بوده و بخش بزرگی از کارگران این منطقه را کارگران سفید پوست عضو اتحادیه های کارگری تشکیل می دادند، تقریباً درست به ترمپ تعلق گرفت. بنا به گفته رئیس محلی اتحادیه، سی تا چهل درصد از کارگران کارخانه مواد کیمیائی مومنتیو 4 در واترفورد (5 نیویورک) که دارای بیش از ششصد کارگر است، ترمپ را انتخاب نموده اند. نکته جالب در این است که همین کارگرانی که به ترمپ رأی داده اند، خود اخیراً در یک اعتصاب بسیار سخت درگیر بوده و از سوی [اتحادیه] کارگران ارتباطات امریکا 6 که یک اتحادیه مترقی و شدیداً ضد ترمپ است نمایندگی می شدند. بر اساس یک رأی پرسی در محل صندوقهای رأی گیری که توسط AFL-CIO7 انجام شد، سی و هفت درصد از اعضای اتحادیه های کارگری در سراسر کشور به ترمپ رأی داده اند.

جای شگفتی بسیار است که آنهایی که برای امرار معاش کارگری می کنند به میلیاردری رأی می دهند که هیچ گاه کمترین همدردی با آنها نشان نداده است. میلیاردری که هیچ گاه برای مسایلی مانند سطح پائین دستمزدها، امنیت شغلی، بهداشت، آموزش، محیط زیست، نژادپرستی و جنسیت باوری، و یا سرنوشت مهاجران در نیروی کار هرگز کمترین دغدغه خاطر از خود نشان نداده است. در عوض، وی بی شرمانه مدعی است که دستمزدها در ایالات متحده بسیار بالاست! اعضای کابینه وی تا کنون جملگی از میان دشمنان سرسخت و سوگند خورده طبقه کارگر دست چپ شده اند. کسانی امثال بتسی دواس8، دشمن سرسخت آموزش عمومی و آموزگاران مدارس که در پست وزارت به اصطلاح آموزش عمومی گذاشته شد و یا اندرو پازدر9، اولین انتخاب ترمپ به سمت وزارت کار، فردی نژادپرست و جنسیت باور که مزد کارگران را بالا می کشد. البته پازدر پس از اعتراضهای عمومی بسیار و به واسطه افشای وضعیت ننگ آور زندگی خصوصی اش و نقض دایمی قانون کار از سوی وی، به ناگزیر از رسیدن به وزارت و داده است. اگرچه، جایگزین وی، یعنی الکزاندر آکوستا 10 که عضو به اصطلاح هیأت ملی روابط کارگری 11 در دولت جورج دبلیو بوش بود نیز در اساس فرقی با او ندارد.

به علاوه، کنگره ارتجاعی و مجالس قانونگذاری محافظه کار بسیاری از ایالت ها در جنگ علیه کارگران به ترمپ خواهند پیوست. هما نظور که پنی لوئیس در مقاله اش با عنوان "در ریاست جمهوری ترمپ چه چیزی در انتظار اتحادیه ها نشسته است؟" هشدار داده است، بسیار محتمل است که در حکومت ترمپ به اصطلاح قانون "حق کار" در سطح ملی به تصویب برسد (قانونی که اتحادیه ها را از حق دریافت مبلغ معادل عضویت از غیر عضوها منع ساخته و در حال حاضر در برخی از ایالت ها به اجراء در آمده است)؛ شورای عالی قضائی حکم به سرایت قانون به اصطلاح حق کار در بخش دولتی بدهد؛ امنیت شغلی شاغلان در دولت فدرال مورد تهاجم قرار گیرد؛ حکومت از پیگیری در

اجرای قوانین مربوط به دستمزدها و ساعات کار خودداری ورزد؛ و فشار برای خصوصی سازی مدارس افزایش یابد که موجب تضعیف اتحادیه های معلمان خواهد شد.

زمانی که یک رئیس جمهور سر تا پا ضد کارگری در کاخ سفید نشسته است، انتظار منطقی این است که هدف عمده و اولیه جنبش کارگری ایالات متحده این باشد که هر چه را که در توان دارد برای بسیج اعضای اتحادیه ها در راستای مقاومت در برابر این ارتجاع ناب به کار ببرد، همان گونه که میلیون ها نفر از مردم از زمان ریاست جمهوری ترمپ تا کنون دست به اعتراض زده اند. اما، قضیه تا کنون این گونه نبوده است. رهبران اتحادیه های بخش ساختمان با ترمپ در کاخ سفید ملاقات کرده اند. این عالی جنابها که گویا به خاطر امکان به راه اندازی پروژه های زیربناسازی، اتمام خط لوله دکوتا، و دیوارکشی در مرز مکزیک، دهان شان به شدت آب افتاده است، در خایه مالی از ترمپ سنگ تمام گذاشتند. شاید که اینها در ترمپ وجوه مشترکی یافته اند، به ویژه با توجه به این واقعیت که وی نیز مانند اینها از آبشخوری با دار و دسته های جنایتکار و سازمانهائی که تاریخی طولانی در نژادپرستی و جنسیت باوری دارند به هیچ وجه ابراز ناراحتی ننموده است. این عالی جنابها دقیقاً به همان سبک و سیاق ترمپ در کسب و کارش سیاست "من اول، آخر، و همیشه" را به کار می بندند. در واژگان اینها جایی برای واژه همبستگی وجود ندارد.

بدتر از آن ملاقات ریچارد ترامکا 12، رئیس AFL-CIO، با ترمپ در نیویورک یک هفته پیش از سوگند ریاست جمهوری است. ترامکا پس از این ملاقات گفت که "صحبت او و ترمپ بسیار صادقانه و پُربار بوده است." این ملاقات و اظهارات وی درست پس از آن رخ می دهد که این آقای رئیس پیشتر ترمپ را به خاطر ضدیت اش با اتحادیه های کارگری و بسیاری چیزهای دیگر به شدت محکوم کرده بود. در حالی که میلیونها نفر علیه فردی که شاید پس از جی مز بوکانن 13 بدترین رئیس جمهور ایالات متحده است دست به اعتراض زده اند، چگونه می توان پذیرفت که بلند پایه ترین مقام اتحادیه های کارگری کشور هم زمان به دیدار وی بشتابد؟ آیا بر عهده این آقای رهبر اتحادیه نیست که به جای ملاقات با ترمپ رهبری اعتراضات مردم علیه او را به عهده داشته باشد؟ اما، هنگامی که ترامکا، ترمپ را به خاطر اولین سخنرانی اش در کنگره به شدت می ستاید، نشان می دهد که به طور برگشت ناپذیری در این منجلاب فرو رفته است.

در مقاله دقیقی که دنیل ورست و الیزابت شولت برای [کارگر سوسیالیست] نوشتند بدرستی آمده است که ترامکا نیز همچون بسیاری از دیگر رهبران اتحادیه ئی در ایالات متحده، "چانه زنی در بالا" را با امتناع از هر گونه رویارویی و کمترین دموکراسی ممکن ترجیح می دهد. آن چه که این رهبران به اصطلاح کارگران برایش چانه می زنند "ضوابط لازم برای بهره کشی کارگران توسط کارفرماها بوده،" در حالی که تمامی تلاش شان را برای حفظ قدرت و امتیازهای خویش به کار می برند 14. ترامکا و تمامی آنهائی که مثل او فکر می کنند - یعنی، اکثریت رهبران عمده اتحادیه ئی برای حفظ کرسی شان تن به هر خفت سیاسی می دهند. این همه بازتاب دهه های متوالی است که اتحادیه های کارگری اصولشان را، وظیفه آموزش اعضاء را، مسؤولیت شان در مبارزه علیه هر گونه تبعیض جهت پایان دادن به آن، و تعهدشان به مبارزه طبقاتی علیه دشمن را به طور کامل زیر پا نهاده اند.

اگر اتحادیه ها به وظایف خویش آن گونه که باید عمل کرده بودند، نه ترمپ و نه کهنه کاران لیبرال که مدتهاست کارگران را به حال خویش رها ساخته اند، هیچ گاه انتخاب نمی شدند. مفسران رسانه ها نیز نمی توانستند از طبقه کارگر آن چنان سخن بگویند که گویا مردان سفیدپوست تمامیت طبقه کارگر را تشکیل می دهند. به علاوه، این گونه تقسیم بندی کدائی نیز میان سیاست طبقاتی و هویت گرایی وجود نمی داشت؛ و همبستگی حتا در رده کارگران ساختمانی نیز معنا می یافت.

اگر می خواهیم که به بنای یک جنبش کارگری که ارزش ناماش را داشته باشد امید داشته باشیم، جنبشی که رهبری مبارزه علیه نئوفاشیسمی را که ترمپ به آن سوگند می خورد به عهده خواهد گرفت و برای سیاست رادیکالی مبارزه خواهد نمود که روزی ایالات متحده سوسیالیست را پایه ریزی کند، اکنون زمان آن است که یک بار و برای همیشه این توهم را که جنبش کارگری ایالات متحده در شکل کنونی آن رفرم پذیر است به گور بسپاریم. باید سازمانهای نوینی را از پایه ایجاد نمود که به طور ریشه ئی دموکراتیک و مساوات طلب باشند.

ادامه دارد

1 Donald John Trump, 45th President of the United States

2 Kim Moody

3 “Who Put Trump in the White House?”

4 Momentive Chemical plant

5 Waterford

6 Communication Workers of America

7 ملی مرکز (AFL-CIO) Congress of Industrial Organizations - American Federation of Labour
بزرگترین فدراسیون و صنفی های اتحادیه

8 Elisabeth Dee “Betsy” DeVos

9 Andrew Franklin “Andy” Puzder, CEO of CKE Restaurants, the parent company of Hardee’s and Carl’s Jr.

10 Alexander Acosta

11 National Labour Relations Board

12 Richard Trumka

13 James Buchanan ،

پانزدهمین رئیس جمهور ایالات متحده که بلافاصله پیش از آغاز جنگهای داخلی به ریاست جمهوری رسید (م).

14 “What Was Trumka Doing in Trump Tower?” Daniel Werst and Elizabeth Schulte,
Socialist Worker, 31 January 2017.

مانتلی ری ویو این مقاله را از تارنمای Truthout به تاریخ پنجم فبروری ۲۰۱۷ نقل قول کرده است (م).